

høje Ting, vedrører begge Lovforslagets § 3, den saakaldte Aagerparagraf. Da Forslaget var til Behandling her, var Opfattelsen vistnok den, at denne Bestemmelse ikke gik for vidt. De Ændringer, som her er foretaget, gaar nærmest i Retning af at moderere Bestemmelsen. Jeg er i Tvivl om, at de foretagne Ændringer er Forbedringer; men som Sagen ligger, skal jeg paa Udvalgsflertallets Vegne anbefale Lovforslaget til Vedtagelse i den Skikkelse, det nu har.

Simonsen: Udvalgets ærede Ordfører (Hagbart Berg) har fuldkommen Ret i, at de Ændringer, der er foretaget i Landstinget, ikke er Forbedringer. Forslaget er ikke blevet mere tiltalende ved Vandringerne over til det andet Ting, og naar Socialdemokraterne ikke kunde stemme for Forslaget i Folketingets Affattelse, er det klart, at vi endnu mindre kan stemme for det i den Affattelse, som det nu har faaet.

§ 3, som er ændret i Landstinget, tager Sigte paa at virke, hvor der ikke findes Nævn, og efter min Mening kan der ikke være nogen Tvivl om, at § 3 vilde kunne yde betydelig Beskyttelse for forurettede Lejere i den Affattelse, den havde fra Folketinget. Men med den Ordlyd, den nu har faaet, ændres Paragraffen fra at være Beskyttelse lige over i sin Modsetning, saaledes at den faktisk kommer til at virke afskrækkende for de Lejere, der føler sig forurettet eller er forurettet fra Udlejerens Side. Efter Paragraffens Affattelse nu er det meget betænkeligt for en Lejer, selv om han er nok saa forurettet og føler sig nok saa forurettet, at gaa til Domstolene. For det første er det meget bekosteligt, og hvis Domstolene ikke klart giver ham Medhold, er han prisgivet Forfølgelse og Udsmidning fra Udlejerens Side, medens Paragraffen i Folketingets Affattelse netop havde til Hensigt at hindre Iværksættelse af Forfølgelse overfor en Lejer, der mente sig forurettet og nægtede at indgaa paa det, Værten forlangte, og muligvis søgte Domstolenes Assistance. Det er ikke blot en redaktionel eller mindre betydende Ændring, som den højtærede Minister udtalte, men det er i Virkeligheden en Svækkelse og Forringelse af Paragraffen, som maaske vil gøre den ganske betydningsløs, men i alt Fald vil svække dens Betydning meget.

Paragraffen var i Folketingets Affattelse klar nok, den sidste Ændring i Paragraffen var ganske unødvendig. Der stod tydeligt i Paragraffen, at Overtrædelser vilde være

at straffe. Nu er det forandret til, at Overtrædelser eller Tilfælde, hvor Domstolene giver Klageren Medhold, kan efter Omstændighederne straffes. Men det vil altsaa sige, at Dommeren kan lade være med at ikende Straf, selv om der foreligger nok saa grov Overtrædelse. Ja, man kan gaa videre og sige, at en Dommer ikke vil kunne anvende Straffebestemmelserne uden at stemple sig selv som ondskabsfuld — for han behøver jo ikke at idømme Straf —, og hvilken Dommer vil gøre det? Som Paragraffen er nu, opfordrer den Grundejerne til at klemme rigtig haardt for de risikerer ingenting. Selv om der klages til Domstolene, og Udlejerne bliver kendt skyldige i Aager eller i at have tilvendt sig uberettiget Fordel, sker der ikke andet, end at Domstolene siger: Det kan ikke tillades. Det vilde have været mere erligt af det konservative Flertal i Landstinget, hvis det fuldstændig havde strøget Paragraffen; saa havde man i alt Fald ikke været i Tvivl om, hvad Meningen var.

Det forekommer mig, at den højtærede Indenrigsministers Stilling til Landstingets Krav om Ændringer i Forslaget er meget mærkelig. Den højtærede Indenrigsminister stod her i dette Ting, overlegent og haanende, og sagde, at Paragraffen var for moderat, at den kunde han ikke have noget imod at tiltræde; hvis Ministeriet, som det havde haft under Overvejelse, skulde fremkomme med en saadan Paragraf, vilde den blive betydelig mere skrap og mere vidtgaaende. Men saa snart man i Landstingsudvalget stiller Krav om at faa denne Paragraf svækket og forringet, saa er den højtærede Minister trods sin Udtalelse i Folketinget om den moderate Form straks parat til at være Landstinget følgagtig. Dette forekommer mig at være noget mærkeligt. Der er under Forhandlingerne i Landstinget af den højtærede Indenrigsminister givet Tilsagn om at ville overveje et Forslag mod de private Udlejningsbureauer, som er begyndt at florere saa uhyggeligt i den senere Tid. Hvis jeg har forstaaet det rigtigt, kan dette Forslag vel ikke komme før til Efteraaret, men kan det komme tidligere, vil det i alt Fald være ønskeligt, for der er ingen Grund til at give disse private Udlejningshajer et halvt Aar til at operere i. Jeg vil haabe, at vi faar et saadant Forslag, og at det saa bliver kombineret med en Forbedring af § 3 om uberettiget Fordel i Anledning af Bolignøden, saaledes at vi kan faa Lejlighed til at se, hvilke mindre moderate og stær-